

Devrimci İşçi Partisinin ve 4. Enternasyonalin inşası için

İŞÇİ CEPHESİ



Yeni Dönem sayı: 26

Nisan 2006

<http://iscicephesi.org>

“Sözde Vatandaş”tan Şemdinli’ye ve şimdi yeniden...

Başbakan çocukların katlini onayladı



Büyükkanıt Yargı Önüne!

Gündem ve Politika

syf. 2-9

Politika

syf. 10-11

Unakıtan aklandı! Ne Yapmıştı ki?

Büyükkanıt Yargı Önüne!

“Sözde vatandaş”tan Şemdinli’ye ve şimdi yeniden

Bu isyan ateşi sizi de yakar!

Newroz kutlamaları

Hükümet işçi-emekçi sağlığını ipotek altına alıyor

Patronlar daha ne istiyor?

Okullardaki şiddet can almaya devam ediyor!

Sınıf mücadelesi

syf. 12-14

Fabrikalardan işçi mektupları

Enternasyonal

syf. 15-16

Fransa: Sınıf mücadelesi sandıktan sokağa indi!

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR

Unakıtan Aklandı! Ne Yapmıştı ki?

AKP iktidara kitleleri yanıltan bir sloganla, “yolsuzlukların üzerine gideceğiz” diyerek geldi. İktidar oldukları üç yıllık sürece baktığımızda evet kendilerinden olmayanların ve güçlerinin yettiği kişilerin üzerine başlangıçta gittiler. Örnek olarak Cem Uzan verilebilir. Türkiye’de sadece Cem Uzan’lar mı yolsuzluk yaptı? Cem Uzan’ın başına gelenlere de tabii ki üzülüyoruz.

AKP’ye destek veren halk bu durumu da kanıksamış görünüyor: “her iktidara gelen cukkasını doldurur, hep diğerleri doldurdu, birazda Tayyip doldursun” diyorlar. İyi güzelde kasalarını doldurdıkları bu paralar, emekçilerden vergi, harç, şu bu diyerek türlü yalan ve bahanelerle gasp ettikleri paralar değil mi?

Yolsuzlukların üzerine gideceğini söyleyen hükümetin kendisi yolsuzlukların içinde boğulmaktadır. Bu nedenle milletvekili dokunulmazlığını kaldıramıyorlar. Bir yandan da nazlanarak servetlerini açıklıyorlar. AKP meclisteki çoğunluğunu kullanarak, memleketi soyup soğana çevirmelerini önleyen her türlü yasa değişikliğini yapıyor. Aynı kendinden önceki burjuva hükümetler gibi. Ama öylesine sömürücüler ki ne kadar götürseler yetmiyor. Bu nedenle örneğin “nerden

buldun yasası” iptal ediliyor. Sebep, sermaye korkar kaçarmış! Bahaneye bak. Evet meclis çoğunluğunu kullanan AKP vergi afları çıkarıyor, patronların vergilerini düşürüyor, yağmaya, soyguna, sömürüye devam ediyor.

AKP hükümeti hep dinden imandan bahsediyor. Oysa birçok AKP’li bakan ve milletvekili yolsuzlukla suçlanıyor. Ve içlerinde en fazla yolsuzlukla suçlanan da Maliye Bakanı Kemal Unakıtan. Hükümet bindiği dalı kesecek değil ya tabii ki bu duruma sessiz kalarak yolsuzlukları onaylıyor. En başta gelen de hükümetin özelleştirmelerle kamu mallarını özel sermayeye yok pahasına hibe etmesi. En büyük yolsuzluk da budur.

Unakıtan’ın Maceraları

Unakıtan, Edirne’li bir bakkalın oğlu. Nakşibendî tarikatıyla ilişkileri var. Bir dönem SEKA fabrikasının genel müdürlüğünü yapmış. Üç çocuğu var. Çocukları art arda şirketler kuruyorlar. Aile fertleri birer birer devlet memurluğu görevlerinden ayrıldı. En zengin 100 İslamcı patrandan biri.

Unakıtan’ın yolsuzlukları yeni değil. 4 Ağustos 2003’te, “tavuklarına yedirmek amacıyla” dört bin ton mısır ithal etti. Dört gün sonra vergi yüzde 20’den yüzde 70’e çekildi. Oğul Unakıtan 366 milyar TL avantaj elde etti. Buna benzer daha ne vurgunlar. Kemal Unakıtan’ın marifetlerini, yani yolsuzluklarını yazan *Kemal Abi* adlı bir kitap dahi çıktı.

Maliye Bakanı Kemal Unakıtan’ın yolsuzlukları çoğalınca bu durum CHP için meclis koltuklarında muhalefet yapmak için fırsat oldu. CHP, Unakıtan hakkında gensoru önergesi verdi. Unakıtan ayrıca, Galataport ihalesi ve mal bildirimi, banka hesapları konularında görevi kötüye kullandığı, ihaleye fesat karıştırdığı, ticari sır ve bankacılık sırrı kurallarını ihlal ettiği gerekçesiyle yapılan gensoru oylamasında AKP’li milletvekillerinin oylarıyla aklanabildi.

Meclisteki 342 ret oyu, “tencere dibin kara, benimki seneden kara” misali. Ayrıca bu oylar tersine olsaydı, yani Unakıtan aklanmasaydı ne olacaktı? Bizce sonuç yine değişmeyecekti. Çünkü bugüne kadar hükümete gelen tüm partililerin bir veya iki bakanı hükümet adına büyük yolsuzluklar yaparak kasalarını doldururlar. Demirel hükümeti döneminde Ulaştırma Bakanlığı yapan Yaşar Topçu, ANAP’tan Enerji Bakanı Ersümer, MHP’de Koray Aydın, şimdi de Unakıtan. Bunların yoktur birbirlerinden farkı. Parti isimleri farklı olsa da hepsi de aynı amacı güderler. Bizlere bunlardan farklı bir parti gerek.

Nergis Çayır



Yasalar Karşısında Herkes Eşit mi?

Öyleyse Büyükkanıt Yargı Önüne!

Diyarbakır'da başlayan olaylar çevre illere yayıldı ve devam ediyor. Gösteriler bir kitlesel seferberlik niteliği kazanmış durumda. Çok sayıda ölü ve yaralı var. Ölenlerin büyük çoğunluğu henüz çocuk. Binlerce gösterici gözaltına alındı ve yüzlercesi de tutuklandı.

Türkiye işçi sınıfı, görev başına: Kürt halkını yalnız bırakma!

Şimdi neden böyle oldu diye soruluyor! Bu sorunun cevabını bulmak için uzağa gitmeye gerek yok. Hatırlayalım: Şemdinli'de güpegündüz, onlarca tanığın gözleri önünde ellerini, kollarını sallayarak askerler kitapevine bomba attı. Bombayı atan askerler halk tarafından yakalandı. Arabalarından çuval dolusu silah, bomba ve suikast listesi çıktı. Buna rağmen bu bombacı askerlerden birine Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Büyükkanıt kefil oldu. Van savcısı olayla ilgili bir iddianame hazırladı, kendisi suçlu ilan edildi; hakkında soruşturma açıldı. İstihbaratın başı, "hırsız evde" dedi, görevinden alındı. Ölenler, bombalananlar, failleri yakalayanlar, iddianame hazırlayanlar, suçun adresini gösterenler hedef tahtası oldu.

Şemdinli halkının öteden beri terörist olduğunu söyleyen MİT'çiler bir yanda, "hesap soracağız" diyen Genelkurmay Başkanlığı diğer tarafta. Ve hemen hesap sorulmaya da başlandı. Muş kırsalında 14 HPG gerillası öldürüldü. Cenazelerin Diyarbakır, Adana ve Siirt'te toprağa verildiği sırada polis cenazelere saldırdı. Gerillaların kimyasal silahların kullanıldığı bir operasyonla öldürüldüğü bilgisi halkın öfkesini arttırmış durumdaydı. Buna rağmen özellikle Diyarbakır'da 28 Mart tarihinde kaldırılan 4 gerillanın cenazesinde ki binlerce kişiye saldırılması gerilen sınırları zembereğinden boşalttı. Bu da yetmedi, gösteriler sırasında çocuklar öldürüldü. Olaylar sırasında kitleye yönelik hedef gözeterek ateş edildiğine dair bir çok tanıklık da basına yansıdı. Ve halkın seferberliği Diyarbakır'dan başlayarak Batman, Siirt, Hakkari, Van, Şırnak, Mardin gibi birçok ile yayıldı. TSK'nın muhtıra verdiği hükümet yediği tokadın etkisiyle "şahin" kesildi. Başbakan Erdoğan'ın ilk açıklaması anne babalara çocuklarınıza sahip çıkın, yarın çok geç olabilir şeklinde oldu. Bu açıklamanın anlamı çocuklar dahil devletin önüne çıkan ezeceğidir. Nitekim başbakan çocukların katledilmesine onay vererek dediğini yapmakta. Kürt halkına karşı işlenen bu cinayetler kabul edilemez. Türkiye işçi sınıfı ve tüm ezilen, sömürülen kesimler bu cinayetler karşısında Kürt halkının yanında yer almalıdır.

Askerden hükümete muhtıra

Evet, Şemdinli'de patlayan bomba değil ama bu bombalama olayıyla ilgili hazırlanan iddianame Türkiye siyasetinde gerçek anlamda bir bomba etkisi yaptı. Rejimin tüm güçleri arasında tam anlamıyla bir meydan savaşı başladı. İşin ucu Türk Silahlı Kuvvetleri'nin (TSK), AKP hükümetine bir muhtıra vermesine kadar vardı. Cumhurbaşkanı, yargı, CHP başta olmak üzere burjuva siyasi partileri, birçok başka kesim ve özellikle medya desteğini arkasına alan TSK, adeta hükümeti köşeye sıkıştırıp, sindirdi. Hükümet karşı karşıya kaldığı bu baskıya fazla direnemedi ve askeri otorite karşısında geri adım attı.

Genelkurmay Başkanlığı: "Yapılan detaylı inceleme ve ulaşılan sonuçlar ışığında, Genelkurmay Başkanlığı'na intikal ettirilen dosyalar kapsamında (...) **soruşturma açılmasına gerek olmadığına karar verilmiştir.**" diyerek Büyükkanıt hakkında soruşturma açılmasına izin vermedi. Bununla yetinmeyen Genelkurmay Başkanlığı hükümete yönelik hamlesini: "...**Türk Silahlı Kuvvetleri kendisine karşı düzenlenen bu girişimlerin tümüyle farkındadır ve yasal yollardan sonuna kadar da takipçisi olacaktır.**" sözleriyle yapıp, muhtirasını verdi. Böylece sadece Şemdinli soruşturmasının açığa çıkarılması ve sorumluların bağlantılarıyla birlikte hesap vermesinin önü kesilmiş olmuyor; aynı zamanda merkezinde "askerin" yer aldığı ya da alacağı tüm olaylar konusunda TSK bir dokunulmazlık duvarı oluşturuyor.

Yasalar karşısında herkes eşit mi? Öyleyse Büyükkanıt yargı önüne!

Başbakan Erdoğan her konuşmasında yasalar karşısında herkesin eşit olduğunu, bu konuda ayırım olamayacağını söylüyor. Bu burjuva yalanları ilk kez duymuyoruz. Daha önce Susurluk ve şimdi Şemdinli olayları devlet adına hareket edenlerin her türlü suçu işleme hakkına sahip olduklarını gösteriyor. Şemdinli'nin tüm asker-sivil sorumluları yargılansın ve cezalandırılsın. Şemdinli'nin ardındaki tüm suç ve güç örgütleri devletle bağlantılı ya da değil açığa çıkarılsın ve tasfiye edilsin. Başta Kürt halkı olmak üzere tüm ezilen ve sömürülen kesimler üzerindeki baskı ve şiddet uygulamalarına son verilsin. Bu taleplerin yerine getirilmesi için, kalıcı ve onurlu bir barış ortamının sağlanması için, sömürsüz, baskısız ve kimsenin bir başkasına boyun eğmek zorunda olmadığı bir düzen için işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının ve tüm ezilen sömürülen kesimlerin birleşik mücadelesi sağlayalım.

“Sözde Vatandaş”tan Şemdinli’ye ve Şimdi Yeniden...

Şemdinli bombalaması yerel bir olay değildir. Bombalamayı gerçekleştirenlerin hem niyetleri, hem bağlantıları, hem de olayın Türkiye siyasetine etkileri göz önüne alındığında bu durum görülmektedir. Bombalama olayı gerçekleştiği andan Van Savcısı Ferhat Sarıkaya’nın hazırladığı iddianameye kadar geçen süreç boyunca ve sonrası gelişmeler de bunu doğrulamıştır. Şemdinli olayının Susurluk’a kadar izlerini sürmek mümkündür. Diğer yandan suçüstü yakalanan iki astsubay ve PKK itirafçısı dışında Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt’ın adının da iddianamede adının geçiyor olması olayın boyutlarının bir ifadesi olarak kabul edilmelidir.

“Hırsız evin içinde olursa herkes girer...”

Nitekim TSK, bombalama olayı sonucu hazırlanan iddianameyi kendisine yönelik bir komplo ve saldırı olarak kabul etti ve işin ucu TSK’nın hükümete muhtıra vermesine kadar vardı. Muhtıra ilk olarak; iddianameyi hazırlayan savcı hakkında soruşturma açılmasına, Emniyet İstihbarat Başkanı’nın görevinden alınmasına yol açtı. Tüm kamuoyu askerinin ne kadar dokunulmaz olduğunu bir kez daha gördü.

Hatırlanacağı üzere iddianameyi hazırlayan savcı hakkında önce inceleme, peşinden soruşturma açtıran hükümet diğer taraftan da en çok güvendiği bürokratlarından olan ve üç dönem boyunca Emniyet İstihbarat Başkanlığı görevi verdiği Sabri Uzun’u da görevinden almak zorunda kaldı. Sabri Uzun, TBMM Şemdinli Komisyonu’nda kendisine; **“Termal kamera hareketleriyle izlenen bir yerde o kadar bomba şehre nasıl gir-di?”** sorusunu, **“Kilit bozulmuş efendim... Bölgeden eroine de geçiyor. Türk polisi Avrupa’da yakalananın yüzde 30’unu yakalıyor. Hırsız evin içinde olursa herkes girer...”** diye cevaplamıştı. Yine Sabri Uzun’un başbakana iletildiği söylenen bir bilgi notunda; **“Şemdinli olayı ile ortaya çıkan devlet içindeki illegal yapılanmanın izleri iyi takip edilirse**

Yaşar Büyükanıt ile Jandarma Genel Komutanı Fevzi Türkeri’ye kadar uzandığı görülecektir” ifadesinin yer aldığı basına yansdı.

İddianamenin iddiası: bombanın adresi PKK değil jandarma!

Süreci tekrar hatırlayalım: Van Cumhuriyet Savcısı Ferhat Sarıkaya, Şemdinli’de 9 Kasım 2005 tarihinde Umut Kitapevi’nin bombalanması olayıyla ilgili olarak bir iddianame hazırladı. Savcı 100 sayfalık iddianamesinde bombalama olayında suçüstü yakalanan ve halen tutuklu bulunan Astsubay Başçavuş Ali Kaya, Astsubay Başçavuş Özcan İldeniz ve PKK itirafçısı Veysel Ateş hakkında: **“Devletin birliğini ve ülke bütünlüğünü bozmaya yönelik eylemde bulunmak, adam öldürmek ve adam öldürmeye teşebbüs etmek, suç işlemek için anlaşmak”** iddiasıyla dava açılması ve bu çerçevede cezalandırılmalarını talep etti. Aynı iddianamede Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt hakkında da suç duyurusunda bulundu ve soruşturma açılabilmesi için iddianameyi Genelkurmay Başkanlığı’na gönderdi.

Baykal: “Orduya darbe girişimi”

CHP Genel Başkanı Deniz Baykal’ın, AKP hükümetini **“orduya darbe girişimi”**nde bulunmakla itham etmesine yol açacak kadar önemli olan bu iddianamenin son 20 yılı aşkın süredir devam eden ve büyük ölçüde bu sürecin sonucunda oluşan JİT, JİTEM, özel tim, koruculuk, itirafçılık gibi sistemlerin oluştuğu bir kovana hasbelkader çomak soktuğu gerçeğini gösteriyor. Nitekim savcı, **“Şemdinli’nin, lokal bir olay olmadığını, merkezde planlanan, uygulamaya sokulan, emir-komuta zinciriyle yukarıdan aşağıya doğru inen bir olay olduğunu”** belirtiyor. Yani: **“Şemdinli olayı, bürokratik elitlerin demokratik siyaseti, özgürlükleri bastırarak,**

kendi iktidar alanlarını genişletme planıdır.” diyor. Burada bahsedilen “elit”lerin asker ağırlıklı bürokratik kesimler olduğu yorumları ağır basmakta.

Bu çerçevede Avrupa Birliği süreciyle en azılı demokrat kesilen medya başta olmak üzere bütün bir devletli kesimlerin, Van savcısının Büyükanıt’a iddianamesinde yer vermesinin bir suç olduğuna kanaat getirmesi ve dolayısıyla da savcıyı suçlu ilan etmesi ayrı bir önem ve anlam kazanıyor. Merkezci, devletli statükonun muhafaza edilmesinin taraftarı bir hayli fazla görünüyor. AKP hükümetinin tetikçisi olmakta, Büyükanıt’ın genelkurmay başkanı olmasını engellemeye kadar çeşitli senaryolar içinde yer almakla suçlanan savcıya söylenen en komik söz ise **“sen kendi işine bak”** denmesi.

“Bu işin sonuna kadar takipçisiyiz” diyen başbakan nerede?

Oysa bombalama olayı sonrası ilk yapılan açıklamalarda durum farklıydı; örneğin olaydan iki gün sonra, 11 Kasım’da başbakan: **“... nereden gelirse gelsin, kim tarafından yapılmış olursa olsun, kim yapmışsa bunun bedelini ödeyecektir. Bizden kimse bir kayırmacılık, bir korumacılık, yürütme olarak beklemesin, yargı üzerine düşeni en ideal bir şekilde yapacaktır”** demiş ve, **“Biz bu işin sonuna kadar takipçisiyiz.”** iddiasında bulunmuştu. Evet **“yargı üzerine düşeni en ideal şekilde”** yapmak için bir iddianame hazırladı ama iddianameyi hazırlayanın kendisi suçlu duruma düştü ve şimdi savcı sanık sandalyesine oturma tehdidi altında.

Aynı gün Dışişleri Bakanı Abdullah GÜL’ün beyanatı ise; **“... bu konu eskiden olduğu gibi kapalı ve karanlıkta kalmayacak. Kimsenin tereddüdü olmasın, ne olursa olsun açığa çıkarılacak, Türkiye artık eski Türkiye değil, bunu herkes bilsin”** şeklinde olmuştu. Öyleyse şimdi sormanın

tam zamanı artık eskisi gibi olmay-an nedir?

Yapılan bütün bu açıklamalara rağmen hükümet, asker duvarına toslamıştır. Ve ilk toslamada yelkenlerini suya indirmiştir. Görevlerini yapmaya çağırıldığı savcılarını ise aslanların önüne terk etmekte bir an bile tereddüt etmemiştir. Hükümet tükürdüğünü yalamıştır. Hükümet askerin ayakları altında kalmıştır. Yaşananların anlamı budur.

Tam da bu noktada İçişleri Bakanı Abdulkadir AKSU'nun olayların sonrasında; **“Ülkemizin ilerlemesini istemeyenler, provokasyonlarla bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor. Sağduyulu, soğukkanlı olalım, tahriklere kapılmayalım”** şeklinde açıklamasını nasıl yorumlamalıyız? Olayların ardından bir iddianame hazırlandı ve iddianameye göre olayların failleri ve bağlantıları 100 sayfalık bir raporla savcı tarafından belirlendi. Bu durumda, **“ülkenin ilerlemesini istemeyen, bizi birbirimize düşürmeye çalışanlar”** kim oluyor?

“Sözde vatandaş”tan bu yana...

“Sözde vatandaş” ifadesini ilk kez Genelkurmay Başkanı Özkök söyledi. 2005 Newroz kutlamaları sonrası Mersin’de çocukların oluşturduğu bir topluluk içinden iki Kürt çocuk, Türk bayrağını yerde sürümüş, medya bu görüntüleri **“vatan elden gidiyor”** çığırıklığıyla ekranlara taşımış ve bunun üzerine Genelkurmay Başkanlığı, **“sabrimizi taşırmayın”** şeklinde bir açıklama yapmıştı. Peşinden Türkiye’nin dört bir yanında linç girişimleri, Kürtlere ve devrimcilere saldırılar peş peşe gelmişti. Bu açıklamanın taşıdığı tehdit tonu ve içerdiği ayrımcılık siyasi rejimin hem Kürt halkına hem de başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen ve sömürülen kesimlere yönelik izlediği politikanın bir yansımasıdır. Öyleyse bir kez daha soralım; Gerilimi artıran, çatışma atmosferini yaratan, kin ve düşmanlığı sahneye sokanlar ve bu durumdan rant elde etmeyi umanlar kim?

TBMM Şemdinli Araştırma Komisyonu’na bilgi veren Milli İstihbarat Teşkilatı’nın (MİT) daire başkanı düzeyinde uzmanları; Hakkâri, Yüksekova ve Şemdinli’nin

tarihi boyunca bir isyan ve suç merkezi olduğunu söylüyor. MİT uzmanlarına göre; **“Örgüt 84’te burada faaliyete geçmeden önce, öncelikle tüm aşiretleri tahlil etmiştir. Uygun bir taban vardı. Belki adı PKK falan değildi ama, KDP ve KYB’den kaynaklanan, yani Kürtçülük bilincinin oluşturulduğu bir potansiyel. Bu demek değildir ki Şemdinli halkı budur, ama bir örgütün ihtiyaç duyabileceği kadar desteği bulması yeterlidir.”**

Çocuklar öldürülüyor...

MİT uzmanlarının kastettiği Şemdinli başta olmak üzere bölge halkının teröre “meyilli” olduğu. Bu sözlerden 25 yılı aşkın süredir olağanüstü koşullar altında yönetilen bu bölgelerde asker-polisin bu bakış açısıyla çalıştığı sonucunu çıkarabiliriz. Nitekim Muş kırsalında öldürülen 14 HPG gerillasından 4’ünün Diyarbakır’daki cenazeleri sırasında başlayan olaylar hem Diyarbakır’da il geneline yayıldı, hem de bölgenin diğer illerine de yayılmaya başladı. Büyük oranda çocukların ve gençlerin de içinde bulunduğu kitleye yönelik hedef gözeterek ateş edildiğine dair bir çok tanıklık şimdiden basına yansımış durumda. Nitekim çok sayıda Kürt gösterici hayatını kaybetti ve yaralandı. Oysa göstericiler görüntülere de yansıdığı üzere sadece taş kullanmakta.

Olayları sürekli çarpıtan, provokatif yayın yapan, olayların gerçek nedenlerinin üzerini örten medya ise ateşe benzin dökmekle meşgul. Daha önce Roj TV’nin Şemdinli olaylarını naklen yayınladığı haberlerini veren medya, son olaylar sırasında da ROJ TV’nin kepenk kapatma talimatı verdiğini duyurdu. Bizat Emniyet İstihbarat Daire Başkanı bu haberleri yalanladı. Tekrar soralım: gerilimi artıran, çatışma atmosferi yaratan, kin ve düşmanlığı sahneye sokan kim?

Borsa düşse ne olur?

Büyükkanıt’ın Şemdinli iddianamesinde adının geçmesi üzerine TSK’nın tavrının “sert” olacağına dair medyada bir beklenti oluşmuştu. Nitekim açıklamalar gayet de sert oldu. Asker, hükümete muhtıra verdi. Buna rağmen verilen cevaptan memnun kalmayan bir çok kişi oldu.

Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök’ün, Başbakan Tayyip Erdoğan ile görüşmesinde, **“TSK’ya sahip çıkın, kendimizi savunmak zorunda kaldığımızda herkes bundan zarar görür. Kendimizi savunursak borsa bile düşer”** sözleri basına yansıdı. Borsa düşse ne olur? Şimdi borsa yüksek. Resmi rakamlara göre aç sayısı 1 milyon, yoksul sayısı 18 milyon. İşsizlik oranı yine resmi rakamlara göre yüzde 11,3. İşsiz sayısı 2,3 milyon. Milyonlarca işçi emekçi sosyal güvenlikli mahrum bir şekilde yaşamaya çalışıyor. Çalışan milyonlarca işçi asgari ücrete talim ediyor. Borsa yüksek olduğunda işçi sınıfı ve emekçilerin hayatı böyle oluyorsa bunun anlamı zenginler kazandıkça emekçilerin daha da yoksullaştığıdır. Öyleyse borsanın düşmesi işçinin, emekçinin, Kürt halkının değil patronların kaygılanacağı bir durumdur. Bu durumda Genelkurmay Başkanı’nın sözlerinin muhatabı işçi ve emekçiler değil patronlardır. Nitekim bu sözler patronlara verilmiş bir mesajdır.

İşçi sınıfı ve Kürt halkı, birlikte ve örgütlü...

Evet TSK, hükümete muhtıra vermiştir. Hükümet geri adım atmış ve tükürdüklerini yalamıştır. Hükümet hamle üstünlüğünü kaybetmiş ve AB süreciyle görece elde ettiği pozisyonunu kaybetmiştir. Önümüzdeki süreç boyunca bu sürecin etkilerini hep birlikte yaşayacağız. Ama bu sürecin sonuçlarını her durumda en olumsuz şekilde ve en fazla oranda kayıplarla yaşayacak, payına en fazla baskı ve şiddet düşecek olan işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkı olacaktır. Diyarbakır’da yeniden alevlenen devlet güdümlü saldırılar, baskı ve şiddet uygulamaları bunun ilk habercisidir. Çeşitli bölgelerde, üniversitelerde benzer saldırılar başlamıştır. MHP, BBP gibi faşist odaklar, ve kimi milliyet/ulusalcı kesimler hazır kıta beklemeye başlamıştır. İşçi sınıfı, emekçiler, Kürt halkı ve ezilen, sömürülen tüm kesimler hak ve özgürlükleri için fabrikalarda, üniversitelerde, mahallelerde birlikte ve örgütlü olmak durumundadır.

Arif Benol

Bu İsyan Ateşi Sizi de Yakar

Tüm Ortadoğu halkları için Newroz'un tarihsel bir önemi ve misyonu vardır. Newroz özellikle tarihinde ve günümüzde her türlü baskı ve zulme uğrayan, ezilmeye ve sömürülmeye mahkum bırakılan Kürt halkı için anlamlı bir gündür.

Newroz zalim hükümdar Dehaka karşı, devrimci Kawa önderliğindeki halkların isyan ateşidir. İşte Newroz'un bu tarihsel öneminden dolayı sömürücü yöneticiler tarafından ciddi bir tehdit unsuru olarak görülmekte, gösterilmektedir.

Türkiye devleti her yıl haftalar öncesinden "Newroz sendromu"na girmektedir. Başta medya eliyle olmak üzere, gerilim propagandası yürütülmektedir. Devlet terörüne "meşruiyet" kazandıracak toplumsal, psikolojik atmosfer adım adım örülmektedir. Bu işin başını da her zamanki gibi başta generaller, hükümet ve ırkçı şovenist odaklar çekmektedir.

2005 Newroz kutlamaları esnasında Mersin'de örgütlenen "bayrak provokasyonu" ile linç saldırılarının ve vahşet saldırılarının önü açılmıştı. Bu olay egemen güçlerin Newroz karşısındaki korkularını açığa vurmakta.

Bu yılda gelenek bozulmadı. Şemdinli'de suçüstü yakalanan devletin bu yılda boş durmadığı, provokasyon ve terör mantığından vazgeçmediği ortaya çıktı. Ayrıca Newroz kutlamalarında devlet; sarı, kırmızı, yeşil renklerin kullanılmasını ve Newroz'un "w" sini bölücü harf ilan etti, kullanılmasını yasakladı. Ama bu yasakçı mantığın herhangi bir caydırıcı rolünün olmadığı 2006 Newroz kutlamalarında kendini göstermiştir.

Newroz Bir Mücadeleyi Anlatır

Devlet, Newroz için uzun yıllar uyguladığı yasakçı mantıktan bir sonuç alamayınca, bir taktik gereği Newroz kutlamalarını siyasi

özünden koparmaya karar verdi. Devlet, Newroz'u, "baharın başlangıcı" olarak göstererek, kendilerinin de Newroz'u kutladıklarını söyleyerek, göstermelik kutlamalarla ezilen halkların etki alanından çıkarıp sıradanlaştırmak istemekte. Tıpkı "dünya emekçi kadınlar günü"nü "dünya kadınlar günü" olarak lanse ederek içeriğini boşaltmak istediği gibi.

Ama görüldüğü gibi devlet bu uygulamalarda da başarılı olamıyor. Yine Newroz'da alanları milyonlarca ezilen ve sömürülen Kürt halkı dolduruyor, isyan ateşini yükseltiyor. Newroz bir mücadele günüdür. Newroz ırkçılığa, şovenizme karşı halkların kardeşliğinin simgesidir.

Newroz'un içini boşaltmaya, yasaklamaya çalışan devlet bilmeli, "korkunun ecele faydası yok..." Newroz'un isyan ateşi bir gün sizi de yakar!

Uğur Yılmaz



Newroz Kutlamaları

2006 Newroz kutlamaları başta Diyarbakır olmak üzere büyük bir coşkuyla kutlandı. Kutlamaların startı Şemdinli’de DTP eş başkanları Aysel Tuğluk ve Ahmet Türk tarafından Newroz Ateşi yakılarak 18 Mart’ ta başlatıldı. 19 Mart pazar günü ise İstanbul Kazlı Çeşme’de Newroz için ayrılan meydana gerçekleştirildi.

İstanbul’da ki Newroz kutlamalarına 150 bin civarında bir kitle katıldı. Geçen yıla göre daha organize bir kutlama gerçekleştirildi. Girişte insanlar tek tek aranarak alana alındı. Polis abartılı bir dikkatle insanların sabrını zorlayarak arama yaptı. Katılım geçen yıla göre daha fazlaydı. Alanın bir bölümünde seyyar tuvaletler kurulmuştu. Geçen yıllarda bu sorun insanları çok zor durumda bırakıyordu. Newroz kutlamalarında meydanı dolduranların kimi Türk, kimi Kürt, kimi Alevi, kimi Sünni idi. Anne ve babalar, işçi ve emekçiler, öğrenciler ve daha nice siyasi vardı ve bir ortak noktaları vardı: Newroz coşkusu.

Talepler biraz kısır kaldı ve daha çok Öcalan’a kitlendi. Mitinge çok sayıda siyasi parti, grup ve çok sayıda sendikacı katıldı. Bizce Newroz’larda işçilerin talepleriyle Kürt Halkı’nın siyasi ve demokratik talepleri aynı alanda Kürt ve Türk işçileri tarafından birlikte dile getirilirse Newroz ateşi daha da gür yanacaktır.

Diyarbakır’da Newroz

Diyarbakır günler öncesinden yaratılmaya çalışılan gerginlik ortamına rağmen Newroz’u büyük bir coşku ile kutladı. Güneşin ilk ışıklarıyla birlikte sarı, kırmızı ve yeşil renklerle sokaklara akan yüz binlerce kişi Kürt sorununa demokratik çözüm istedi. Sabah saat 6’dan itibaren alana akın eden halk Newroz’u zılgıtlar ve halaylar eşliğinde kutladı. Diyarbakır’da da Kürt halkı barış, demokrasi ve Öcalan’a özgürlük taleplerini dile getirdi. Miting alanının dört bir tarafında “toplumsal barış için genel af, barış için hala bir şans var, kimliğim ve kültürüm için anayasal

güvence, ji bo aşiti ji bo azadi ji bo demokrasi edi bese (barış için özgürlük için demokrasi için artık yeter)” pankartları asıldı. İçişleri Bakanlığının bayrak yasağına rağmen halk alana DTP bayrakları ve sarı, kırmızı ve yeşil renkli flamlalarla girdi.

Sabah saatlerinde arama noktalarında yaşanan gerginliğin ardından arama noktaları kaldırıldı. Alanda yapılan konuşmalarda Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir, halkın Newroz’unu kutlayarak konuşmasına başladı. Kırmızı çizgilerin artık aşılması gerektiğini belirten Baydemir, artık çatışma ve savaş istemediklerini dile getirdi ve “barış olsun, kardeşlik olsun, Kürtler onurlu bir barışla kendi etnik kimlikleriyle yaşama katılsın” dedi. Alkışlar ve sloganlar eşliğinde kürsüye gelen DTP eş başkanı Ahmet Türk Newroz’un barış ve farklı kültürlerin bir arada yaşama günü olduğunu vurguladı. Kardeşçe yaşamak istediklerini belirten Türk; ama özgür, ama başdik silahların susması için aydın-

ların devreye girmesi gerektiğini belirtti ve: “barışın ve savaşın bedeli var. Savaşın bedeli kan ve gözyaşıdır. Biz kan ve gözyaşı istemiyoruz” dedi ve konuşmasını 2006 yılının barış ve kardeşlik yılı olmasını dileyerek bitirdi. Newroz, Van, Dersim, Gaziantep, Malatya, Adana, Şırnak, Mardin, Hakkari, Mersin ve İzmir’de kısaca ülkenin dört bir yanında coşkuyla kutlandı.

Provakatif haberlerle halkı alanlardan uzaklaştıracaklarını sanan sistemin bekçilerinin unuttuğu bir şey vardı: Kürtler artık eski Kürtler değil. Artık karşılarında daha örgütlü bir halk var ve bu halk tarihin, kültürüne, kimliğine sahip çıkıyor, çımaya da devam edecek.

2006 Newroz’u Türkiye’de böyle geçti. 2007 Newroz’unda da emekçilerin ve Kürt halkının el ele, Newroz alanlarında tek yumruk halinde olması en büyük hedef olmalıdır. Başta Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı olmak üzere her tür siyasi ve demokratik talepleriyle işçi sınıfının ve tüm emekçi kesimlerin talepleri birleşmelidir. Newroz u azadi. Newroz aşiti. Newroz brati. Newroz özgürlük, barış ve kardeşliktir...

Jiyan



Hükümet İşçi ve Emekçilerin Sağlığını İpotek Altına Alıyor

AKP hükümeti, IMF'nin talimatlarıyla Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısını (GSSYT) şubat ayında yasallaştırmayı planlıyordu. Ama hükümet böyle genel ve kapsamlı bir yasayı hayata geçirmekten çekindiği için, sendika konfederasyonlarını kapalı kapılar ardında ikna etmeyi hedefledi. Tasarı mart ayında meclis komisyonlarında görüşülmeye başlandı.

Genel Sağlık Sigortası neyi hedefliyor?

Sermaye sınıfı adına, 1990'lı yıllardan sonra ilk defa bir partinin meclis çoğunluğunu elinde bulundurması, sermayenin planladığı saldırıları hayata geçirmesi için bulunmaz bir fırsat sağladı. Sermaye bu fırsatı, işçi sınıfının tüm kazanılmış haklarına yönelik topyekün bir saldırı çerçevesinde ve planlı bir şekilde hayata geçiriyor. Gün geçmesin ki yeni bir saldırı yasasıyla karşılaşmayalım.

Tabii ki hükümet, sermaye için hayata geçirmek istediği saldırıları, işçilere, emekçilere ve yoksul kitlelere "reform" adı altında, boyalı basın da yardımıyla yutturmaya çalışıyor. İşte özellikle IMF ve sermayenin bir an önce yasallaşmasını istediği (GSSYT) bunlardan birisi. Ayrıca hükümet bu tasarıyı şirin göstermek için, tüm nüfusun genel sağlık hizmetlerinden yararlanacağını propagandasını yapmakta. Hükümetin kitlelerin bilincini bulandırmak için tasarıyı cilalayarak sunması aslında kitleleri aldatma amacına yönelik. Çünkü tasarının içerliği görüldüğünde tüm nüfusun sağlık hizmetlerinde ne şekilde ve nasıl yararlanacağı görülecektir. AKP hükümeti, bu tasarıyla sağlık hizmetlerini gelecekte özel hastanelere devretmek istiyor. Sağlığı paralı hale getirerek sermaye çevrelerinin kârlarına kâr katmanın olanaklarını yaratıyor, bunun için çalışıyor.

SSK, Emekli Sandığı ve Bağ-Kur'un Sağlık Bakanlığı'na devri sürecinde hükümetin yapmış olduğu propaganda bugünden farklı değildi. Oysa hükümetin propagandasına inanıp özel hastanelerde tedavi görmek için müracaat eden SSK'lılar, "özel hastane farkı" adı altında ceplerinden para ödemek zorunda kaldı. Hastanelerde bıçak parasına savaş açan hükümet, iş özel hastanelere gelince sağlık hizmetine muhtaç olan hastaları, sigortalı olsa bile, para

ödemeye mecbur ediyor. Tabii ki bu soyguna yasal olanakları AKP Hükümeti sunmaktadır. Hatta başbakan bile özel hastanelerin "kazları bulduk, tüyleri yolalım" havasına girdiklerini söyleyip, böyle yapmaktansa sürümden kazanmalarını tavsiye etti. İşte bu yaşananlar eğer önümüzdeki günlerde bu yasa tasarısı yasallaşır ise tüm işçi ve emekçilerin başına gelecek felaket budur.

Bugün gündem de olan GSSYT'da aynı amaçlar hedefleniyor. Hükümet eğitimde olduğu gibi sağlıkta da her şeyin piyasalaşmasını istiyor. Yani işçi ve emekçilere paran varsa sağlık hizmetlerinden yararlanabilirsin, yeterli paran yoksa ölebilirsin seçeneğini sunuyor. Hükümetin sağlık sistemindeki değişikliği aslında hastaların müşteri gibi görülmesini içermektedir.

Önce mezarda emeklilik, şimdi ahrette...

1980 askeri darbesinden sonra sermayenin çıkarlarını temsil etmek için iktidara gelen hükümetler, sürekli olarak sağlık ve sosyal güvenliğin devlet bütçesinde "kara delik" veya "kambur" olduğu propagandası yaptı. Bu temelde hükümetler tarafından küçük küçük düzenlemeler yapıldı. Emeklilik yaşı için (5 bin prim günü) kadınlarda 20, erkeklerde 25 yılını çalışarak dolduranlar emekli olabiliyorlardı. 1999 yılında Ecevit hükümeti, *Sosyal Güvenlik Yasası* olarak işçi ve emekçilerin önüne getirdi. Bu yasaya karşı temmuz ayında işçi, emekçi ve yoksullardan oluşan 400 bin kişilik bir kitleyle Ankara'da hükümet uyarıldı. Sıkıntılı günler geçiren hükümetin yardımına 17 Ağustos depremi yetiştirdi. Bir hafta içinde gece gündüz demeden mesai yapan milletvekilleri yasayı yasallaştırdılar. İşçi sınıfının gözünde bu yasa, *mezarda emeklilik* yasasıdır. Bu yasayla yaş sınırı emekli olacak kadınlarda 58'e, erkeklerde 60'a yükseltildi. Şimdi de aynı sermayeye hizmet eden bir başka parti, bir başka yasayla, emeklilik yaşını ve sağlık hizmetlerini düzenlemeye (bozmaya) çalışıyor.

GSSYT'de meclis komisyonunda, emeklilik prim gün sayısı kademeli olarak artırılması kabul edildi. Böylece 2007 yılında SSK'lı olan birinin prim gününe her yıl artı 100 gün eklenecek. Yani bu kişinin 7100 prim gün ödemesi gerekecek. 2008 yılında SSK'lı olan ise 7200 gün prim ödeyecek ve bu durum her yıl 100

Umut Bebek (1 haftalık, yeni doğan)

Dünyaya gözlerini Ocak 2006'da Türkiye'de açtı. 60 yaşına gelip emekli olmaya hazırlandığında emeklilik yaşı 67'ye çıkmış olacak. 2073 yılına kadar çalışması gerekecek Dünyanın en uzun yaşayan insanları Japon akranlarından bile geç emekli olacak.

Nurgül Dökmetaş (25 yaş, sigortasız işçi)

Ülkemizde beş milyon kişi gibi kayıt dışı sektörde sigortasız olarak çalışıyor. Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigorta Yasa Tasarısı yasalaşırsa primleri ödenmediği için ne emeklilik, ne de sağlık hakkı olacak.



gün ilave ile devam edecek. 2036 yılında işe başlayan bir kişi 9 bin prim gününü doldurması gerekecek. Hükümetin, 2003 yılında çıkarmış olduğu Yeni İş Yasası'ndaki, esnek ve kurlsız çalışmayı göz önünde bulundurursak, bir işçinin şimdi **7 bin** ve 2036 yılında ise **9 bin** gün prim ödemesi ne kadar inandırıcı olabilir?

Emekli aylık maaş oranlarını düşürerek, emekli yaşı kademeli olarak 65 yaşa çıkacak. İşçilere ve emekçilere bunu reva gören başbakan ve milletvekilleri bilindiği gibi iki yılı doldurduklarında emekli oluyorlar. Hatta başbakanın şubat ayından geçerli olacak emekli maaş tutarı 2 bin 133 YTL (2 milyar 133 milyon lira.) Başbakanlıktan 7 bin 720 YTL. (7 milyar 720 milyon lira) maaş alan başbakanın aylık kazancı böylece 10 bin YTL (10 milyar lira) olabilecek. Bu da 26 asgari ücretli işçinin bir aylık kazancına denk gelmektedir.

AKP hükümetine oy veren işçi ve emekçiler yaşanan saldırılar karşısında AKP'nin de kendi çıkarlarını temsil etmediğini görüyorlar. Ama bugün halen hükümetin yapmış olduğu propagandanın etkisinde kalan işçiler, emekçiler ve yoksul kitleler olabilir. Ama tasarının yasallaşmasından kısa bir süre sonra kitleler, AKP hükümetinin sağlık hakkını tamamen paralı hale getirdiğini görecekler. Çünkü AKP hükümeti sermayeyi elinde bulunduranların hükümetidir.

AKP hükümeti, genel olarak nüfusun tümü sağlık hizmetlerinden yararlanacak yalanını söylese de aslı öyle değil. Tasarıda genel sağlık sigortası kapsamında kesilecek olan belirlenmiş sağlık hizmetlerini kapsamaktadır. Yani herkes ödediği prim kadar sağlık hizmeti alacak. Bunun bir diğer anlamı ise tedavi süresi uzun, maliyeti yüksek olan hastalıklar (kalp, kanser, beyin v.b.) Genel Sağlık Sigortası kapsamının dışında tutulacak. Buna nasıl genel sağlık sigortası denebilir?

Şahin Yıldırım

Hüseyin Kaya (23 yaş, işsiz)

Türkiye nüfusunun %19'2'si gibi işsiz. İşsizlik sigortasından yararlanamadığı için GSS (Genel Sağlık Sigortası) primini devlet ödemeyecek. Kendisi de ödeyemediği için adı "genel" olan sağlık sigortasının kapsamına giremeyecek.

Sendikaların Tutumu

Hükümetin bu kapsamlı saldırıyı ertelemesinin nedeni sendikaları bu süreç içinde ikna etmektir. Emek Platformu'nu (EP) oluşturan konfederasyonların başına çöreklenmiş bürokratlar hükümetle "uzlaşma" adı altında işçi ve emekçileri oyalamaya çalışmakta. Bürokratlarda bu kapsamlı saldırı karşısında ciddi bir eylem programı çıkarmak yerine sermayenin değirmenine su taşımaktadır.

EP'ye bağlı İstanbul Sendika Şubeleri ve Meslek odalarının oluşturduğu platform ve bu platformun GSS ekseninde düzenlediği belli etkinlikler ve eylemliler oldu. Aslında bu eylemliler sendikalarda etkisi olan siyasi parti, grup ve çevreler, platform altında birleşmiş görünseler bile ayrı ayrı etkinliklerde bulundular. Bu ayrışma platform içinde belli çatlaklara neden oldu.

Son olarak hükümetin tasarıda geri adım atmayacağını anlayan sendikalar, ülke genelinde 27-31 Mart tarihleri arasında referandum yapacaklarını açıkladılar. Sendikacıların bu gibi sonuç almaya- cık eylemlilerde bulunmalarının nedeni **doğru alışı verişte görsün**. Oysa Fransa'da kısa adı "CPE" olan yeni iş yasası patronlara, 26 yaşın altındaki çalışanlar için ilk iki yıllarında hiçbir neden göstermeden işten çıkarma yetkisi verdi. Ve bir anda 1,5 milyon kişi sokaklara döküldü. Ülkenin dört bir yanında işçiler, emekçiler, öğrenciler hayatı durdurdu. Sadece iki ülke arasındaki bu fark bile sendikaların Türkiye'de sömürü çarkının dönmesi için patronlar ve hükümetle nasıl bir işbirliği içinde olduğunu göstermeye yeter. Kuşkusuz ne Fransa'da, ne dünyanın başka bir ülkesinde ne de Türkiye'de işçi sınıfı ve emekçiler kendi kaderlerini sendika ağalarına terk etme lüksüne sahip değildir. İşçi ve emekçiler ancak mücadele ederek kazanabilir. Ve ancak mücadele eden sendikalar emek örgütüdür.

Sonuç olarak, başbakan "parasız sağlık hakkı"nın savunan sağlık çalışanlarını "komünist kalıntılar" olarak nitelendiriyor. En azından sermayenin sözcüsü olan başbakan bile parasız sağlığın komünist bir düşünce olduğunu söylemek zorunda kaldı. Evet, bizim savunduğumuz düzende her şey insanların ihtiyaçlarına göre planlanacaktır. Sağlık, eğitim, ulaşım vb en insani gereksinimler ücretsiz olacaktır. Çünkü bizim savunduğumuz düzende kâr hırsı diye bir hırs olmayacaktır. Ama bugünkü düzende başbakan sağlığı en temel ihtiyaç olmaksızın çıkarıp, alınıp satılan bir mal haline getirmek için çalışıyor.

Bu tasarının geri alınması ancak işçi ve emekçilerin topyekûn kararlı bir mücadelesiyle olabilir. Çünkü bu saldırı sadece bugün yaşayanları değil, gelecek nesillerin sağlığını da ipotek altına almayı hedefleyen bir yasadır. Bizlerin sendikaların başına çöreklenmiş bürokratların harekete geçmesini beklemesi hayal olur. Onları ancak işçi ve emekçilerin tabanda yaratacakları örgütlülükler harekete geçirebilir. Ama işçi ve emekçiler gelecekleri ve hakları konusunda sendika bürokratlarına güvenemez. İşçi ve emekçiler kendi sorunlarının sahibi olmalı, kendi mücadelelerini bürokratları da aşarak yerine getirmelidir.

Patronlar Daha Ne İstiyor?

Hükümet, ekonomik göstergelerin iyi olduğunu açıklıyor. Enflasyon düşüyor, faizler düşüyor... Buna bir de ücretlerin düştüğünü eklemek lazım. Yükselmeye devam eden şeyler de var. Mesela kira, mesela her tür gıda, temizlik maddesi vs... Yani hükümet ekonomi iyiye gidiyor diyor. Hal-ka, ha düzeldiniz düzeleceksiniz diyor. Emekçi halkta iyileşmeyi sabırla bekliyor.

Ekonomik gelişmelerden memnun olmayan milyonlarca emekçinin dışında birileri daha var: patronlar. İşçileri köle gibi çalıştıran patronlar da bir türlü memnun olmuyorlar. Ürünler pahalalanıyor, güzel. Ücretlere zam yok, güzel. Hatta ücretler düşüyor, güzel. İş yasası köle gibi çalışmamızı sağlıyor, güzel. Mesai ücretleri ödenmiyor, güzel. Sigortasız çalışma yaygın, güzel. Mezarda emeklilik geçti, güzel. Hükümet bunca güzellik yapıyor, patronlar yine mutlu değil, yine aç!!! Vah, vah... Onlara da acıyalım. Hatta bir maaşımızı da onlara hibe edelim! Nasılsa aç yaşamaya alıştık.

Her gün bir gazetede patronun biri feryat ediyor: Kazanamıyoruz. Nasıl yani? Bunca sömürünün ardından nasıl kazanamıyorsunuz? Kimi kandırıyorsunuz. Yasalar, yardımlar, bağışlar patronlara yetmedi ki bir bir isteklerini iletme-

için hükümete çıkıyorlar. Batı-oruz, destekleyin diyorlar.

Önce tekstil patronları çıktı hükümete. Bu ziyaretin ardından Sultan Tayyip Hazretleri emir buyurdu ve tekstilde yüzde 10'luk bir KDV indirim yapıldı. Gerçi bu da ürünlere yansımada, çünkü patronlar hemen fiyatlara zam yaptılar. Yani kârlarına KDV indiri-miyle biraz daha kâr kattılar.

Hükümet, işçilerin yüzde beşlik zam isteğine ekonomi çöker, hükümet batar, IMF kızar diye karşı çıkarken, patronlar emir buyurduğunda tüm engelleri kaldırıp, hükümetin tüm olanaklarını hizmetlerine sunuyor. Tekstil patronlarının ardından deri patronları ve diğer işverenler Tayyip efendinin karşısına çıkmaya başladılar. Hepsine ne isterseniz yapacağız dedi Tayyip. Ancak tekstil patronlarının yüzde on indirim yetmez, bize daha fazla yardım et demesi Tayyip'i ve danışmanlarını sinirlendirdi. "Çok ileri gittiniz, bakın halk aç. Siz çok şey istiyorsunuz" diyerek onlara da kızdı. Hatta dillerine de acı biber sürdü. Biz de bu komediye inandık!

Elbette Tayyip'in kızgınlığı bir oyundan ibaret. Sadece halkın tepkisini çekmemek için böyle konuşuyor. Zaten patronlar ne istiyorsa yapıyor. Öyle ki asgari ücretliler birçok patrondan daha fazla bu rezil devlete vergi ödüyorlar. O vergiler de bu aç patronlara karşılıksız kredi olarak hibe ediliyor. Tayyip patronlar için ne gerekirse yaptı, yapmaya devam edecek. Peki ya biz işçi, köylü tüm emekçiler için ne yaptı? Sadece yoksulluğumuzu biraz daha arttırdı. Bu hükümet de diğer hükümetler gibi bir bur-



juva hükümettir. Bu yüzden de patronlara hizmet etmekte ve işçilerin daha fazla sömürülmesini kolaylaştırmaktadır.

Peki patronlar ne istiyor? Patronlar, öncelikle başta kıdem tazminatı olmak üzere işçilerin kazanılmış haklarının kaldırılmasını; sigorta primlerinde patronun ödediği prim payının kaldırılmasını; ödemedikleri vergilerin affa uğramasını; yeni vergilerin düşürülmesini; elektrik, su, doğalgaz fiyatlarının patronlar için indirilmesini istiyorlar. Yapmazsanız milyonlarca işçiyi kapıya koyarız diye de tehdit ediyorlar.

Gerçek şu ki patronların yakınlıkları yalandır. Patronlar biz emekçileri sömürerek kârlarına kâr katıyorlar. Onlar her gün zenginleşirken bizler her gün fakirleşiyoruz. Hükümet, tekstil işverenlerine değil tekstil işçilerine destek olmalı. Ücretlilerden alınan vergiler kaldırılmalı. Vergi sadece patronlardan alınmalı. Çalışanların sigorta primlerinin tamamı patronlar tarafından ödenmeli.

Bizler haklarımız uğruna mücadele etmediğimiz sürece patronlar haklarımızı gasp etmeye devam edecekler. Yavuz hırsız ev sahibinden baskın çıkar misali her gün battıklarını ya da zarar ettiklerini söyleyecekler. Ancak biz emekçilerin bu yalanlara karnımız tok. Bu yüzden de bu patron sistemine karşı birleşmemiz, örgütlenmemiz ve mücadele etmemiz gerekiyor.

Fuat Karan



Okullardaki Şiddet Can Almaya Devam Ediyor...

Son dönemlerde okullardaki şiddet medyada çok fazla yer alıyor. Şiddet mi çoğaldı, yoksa medya mı yeni görmeye başladı? Fakat bu haberlerin arasında çok rahatsızlık verici olaylar da var. Bazı medya kuruluşları öğrenci olaylarını adeta magazinleştiriyor. Bu olaylarda birçok öğrenci yaralandı, bazıları ise hayatını kaybetti. Neden şiddet uyguluyorlar?...

Bugünlerde hemen her gün gazetede okullarda şiddet konuları göze çarpmakta. Okul önlerinde bıçaklar satılmaya başladı. Birçok öğrencinin cebinde bıçak, çakı ve benzeri yaralayıcı aletler var. Çeteleşmeyi, mafyalaşmayı marifet

filmler olarak ayrılması ve televizyonlarda altyazıyla yaş sınırının konulması gerekiyor. Şiddet içeren programlar da çocukların izleyebileceği saatlerde yayınlanıyor. İstanbul Milli Eğitim Müdürü'nün öngördüğü çözüm ise öğrenci velilerinin öğrencilerin ceplerini ve üstlerini aramaları yönünde. Böyle bir çözüm olabilir mi? Bu şekilde ailelere ajanlık öneriliyor. Milli Eğitim müdürü ailelere çocuklarına güvenmemeyi söylüyor. Aslında ailelerin yapması gereken şey onları dinlemek, sorunlarına çözüm aramak, onlara güvenmek, şiddetten uzak tutmaya çalışmak, şiddetten uzak tutmaya çalışırken

kendilerinin şiddet kullanmamaları, şiddetten uzak durmaları, sorunları diyalogla çözmeye çalışmalarıdır. Çünkü şiddet ailede başlıyor. Evde aileye karşı şiddet, okulda öğrenciye karşı şiddet, sokakta polis şiddeti, her yerde şiddet gören gençler sorunlarını şiddetle çözmeye çalışıyorlar.

Bu sorun polisiye tedbirlerle çözülecek bir sorun

değil. Toplumsal bir şiddet ve hoşgörüsüzlük içerisindeyiz. Sadece gençlerimiz değil toplum olarak her sinirlendiğimizde, her kızdığımızda şiddete başvuruyoruz. Bunların sebepleri var elbette. Sebeepsiz hiçbir şeyin olmayacağı gibi... İşyerinde patrona kızıyoruz ona bir şey diyemiyoruz hırslımızı evde çocuklarımızdan, eşimizden alıyoruz. Trafikte araç kullanıyoruz, trafik tıkanıyor birbirimize kızıyoruz. Otobüslere biniyoruz otobüsler tıklım tıklım. Üst üste yolculuk yapıyoruz, daha çok otobüs isteyeceğimize birbirimizle kavga ediyoruz. Okula gidiyoruz eğitim almak için, okullar eğitim yerine ticarethaneye dönüştürülmüş. Gençlerin gelecek kaygıları var. Okusalar bir meslek sahibi olup iş bulamıyorlar. Umut-



ları yok. Kahve ve kafe köşelerinde zaman öldürüyorlar.

Başbakan, "Medya bu olayları abartıyor, sanki ülkede okullar kan gölüne dönmüş" diyor. Ne tesadüftür başbakan bu sözleri söylediği gün İstanbul ilçesi Sultanbeyli Aydos Anadolu Lisesi'nde bir öğrenci, arkadaşının boğazını keserek öldürdü. Son üç ayda yedi öğrenci şiddet olaylarında öldü ve çok sayıda öğrenci de yaralandı. Bu olayları örtbas etmek çözüm getirmez. Olayların gerçek nedenlerinin açığa çıkarılması gerekir. Kapitalist sömürü düzeni ise hep gerçeklerin üzerini örtmeye çalışır. Çünkü şiddeti yaratan ve yaşatan; insanları kadın-erkek, çocuk-genç-yaşlı demeden umutsuzluğa, güvensizliğe düşüren eşit ve adil olmayan bu kapitalist sömürü düzeninin bizzat kendisidir. Başbakanın açıklamaları da bunun en son ve en açık örneğidir.

Deniz Naz



sana öğrenciler televizyonlarda yayınlanan mafya dizilerini kendilerine örnek alıyorlar. Şiddet ilköğretim okullarına kadar uzandı. Arkadaşını bıçaklayan 11 yaşındaki öğrenci, "Onun canının bu kadar çok yanacağını düşünemedim" diyerek çocukların şiddet olayının çok da farkında olmadıklarını ortaya koyuyor. İnternet kafelerde ve evdeki kişisel bilgisayarlarında savaş ve kavga oyunları içeren oyunlar da şiddeti içselleştiriyorlar. Çünkü bu oyunlarda ne kadar çok insan öldürürseniz o kadar çok paranız ve arabanız oluyor. İsteddiğiniz silahı kullanıp, istediğiniz arabaları çalabiliyorsunuz ve bu da çocuklara cazip geliyor.

Televizyonlarda yayınlanan filmlerin, programların çocukların seyredebileceği ve seyredemeyeceği



Fabrikalardan mektuplar

Tekstil

Patron, Sendika İşbirliğine Karşı, İşçilerin Birliği

Patron ve sendika sözleşme sürecinde bir araya geldiklerinde işçileri nasıl ikna edebileceklerinin hesabını yapıyorlardı. Çözüm olarak patron işçilerle bir toplantı yapmak istedi. Sendika vasıtasıyla işçilere haber ulaştı. Temsilciler bu konuyu işçilere iletiler. Mesaiye kalmayan işçilerle birlikte bu konu tartışıldı. Toplantıya 20 kadar işçi geldi. Temsilci “*sendikacıların haberi olmasın*” dedi. Bizleri bir kafede topladı. Bu konuda ne yapmak gerektiği üzerine tartışmalar yaşandı. Hepimiz sırayla söz aldık. Bazı arkadaşlar “*ilk başta çıkıp patronu dinleyelim*” dediler. Bir arkadaş da çıkıp “*patrona tavrımızı gösterelim*” dedi. Bir iki arkadaş da “*çıkıp patronu alkışlayarak protesto edelim*” dedi. Sonuç olarak farklı sesler çıkıyordu. Bunun üzerine bir arkadaşımız temsilcilere “*sizce ne yapmak lazım?*” diye sordu. Temsilciler de “*burası onun işyeri, istediklerini yapabilir. Biz ona yapamazsınız diyemeyiz*” dedi. Bu toplantıda nasıl bir karar çıkarsa biz bunu uyguluyoruz., bütün bunlara kafa yordığımızda bunları patron ve sendikacıların birlikte planladıkları anlaşılıyordu. En son yapılan toplantıda işçiler hep bir ağızdan taslağın arkasında olduklarını kararlı bir şekilde dile getirdiler. Bu tavrı gören sendikacılar ve patron bu kez değişik bir yol izlemek istedi. Bu amaçla toplantı tertiplemeyi hedefliyorlardı. Bizler patronun ne yapmak istediğinin bilincindeydik. Kesinlikle patronla toplantı yapmama fikrindeydik. Sonuç olarak da patron toplantı yapmak için belli oyunlar oynadıysa da biz bu oyuna gelmeyecek tavrımızı ve kararlılığımızı gösterdik.

İşyerindeki farklı siyasi çevreden bir işçi işçilerin almış olduğu patronla toplantı yapmama kararına karşı

çıkarak “patronun karşısında konuşmamız lazım” dedi. Bütün işçiler bu arkadaşlara tepki gösterdiler. Alınan bir karar olduğunu hatırlattılar. Yalnız olduğunu hissettiğinde de bu fikrinden vazgeçti. Bu işçi avukatla yapılan toplantıda da avukatın işçileri tehdit etmesini onaylayan bir konuşma yaptı. Bu işçinin uzun zamandır sürdürdüğü bu tutum işçiler arasında tepkiye neden oldu. Bu işçi kendisini sendikaya yakın göstermeye çalışarak bir beklenti içerisine girmiş durumda. Kendisini işçilerden uzaklaştıran ve sendikaya yakınlaştıran bu tutum yanlıştır.

Sonuç olarak bizler birlik olduğumuz sürece patron ve sendika bürokratları istedikleri gibi bu işyerinde at koşturamayacaklardır. Bu bizim örgütlü oluşumuzdan kaynaklanmaktadır. Bu örgütlülüğümüz çevre fabrikalara da yaymalıdır.

Bir İşçi

Grev Kapıda

İşyerinde toplu sözleşmede herhangi bir gelişme yok. Çünkü patron hiçbir teklifimize yanaşmıyor. Geçen hafta yapılan eylemden sonra patron işçilerden gelecek tepkiden korktuğu için makineleri, kumaşları taşımaya başladı. Bu fabrikada tedirginlik yarattı. Temsilciler işçileri acilen toplantıya çağırdılar. Toplantıya çok sayıda işçi katıldı. Sorunlar konuşuldu. Ve o gün bir karar alındı. Bu karar üretimi durdurmaktı. Ertesi gün karar aynen uygulandı. Bu eylemde yine kararlı olduğumuzu patrona gösterdik.

Cuma günü sendikada yapılan toplantıya avukat ve sendikacılar geldi. Sendikacı ve avukat işyerinde yaptığımız eylemleri eleştirerek moralimizi bozmaya çalıştılar. İlk konuşmaya başladığında işçilere göz dağı veren avukat “*sizler bu gibi eylemler yaparak yasadışı davranıyorsunuz ben sizleri bu şekilde savunamayacağım*” dedi. Sendikacı da aynı şeyleri söyledi. Daha sonra temsilcileri yanına alan sendikacı ve avukat işçileri suçlamaya başladılar. İşçiler şaşkın bir şekilde

toplantıyı terk ettiler. Bu moral bozukluğuna rağmen işçiler karardan geri adım atmadı ve “*taslağın arkasındayız*” dediler.

Toplusözleşme süresinin bitimine bir hafta kaldı. Muhtemelen bir anlaşma olmayacak, grev kapıda.

Bir İşçi

Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz

İki buçuk aydır işyerinde toplu sözleşme görüşmeleri devam ediyor. Şimdilik olumlu bir sonuç çıkmadı. 27.03.2006 da son görüşme olacak. Bundan sonraki süreç, arabulucu sürecidir. Bize dayatılan yüzde 4'lük zammı kabul etmedik. Bunun üzerine patron maaşları, avansları çeşitli bahanelerle işleterek geciktirmeye başladı.

Ayın 20'sinde ödenmesi gereken avans halen ödenmedi. Belirsizlik devam ediyor. Geçen ayda maaşlar gecikmeli ve ikiye bölünerek ödendi. Bundan dolayı patrona karşı tepkiler artıyor. Bizim örgütlü davranmamızdan rahatsız olan patron, ücretleri vermeyerek bizleri sindirmeye ve cezalandırmaya çalışıyor. Bizler sözleşme sürecindeki birliğimizi devam ettirdiğimiz sürece patronun bu saldırısına da yanıt vereceğiz.

Sonuç olarak bu işyerinde bizler birlikte harekete ettiğimiz için patron kolaylıkla bizlere istediğini yaptıramıyor. Bunun içinde rahatsız oluyor. Bizler bu birliği ve beraberliği diğer işyerlerine yayabilirsek o zaman patronlar rahat hareket edemeyecekler. Bunun için işçilerin birliği ve örgütlülüğü önemlidir. Yaşasın işçilerin örgütlü mücadelesi.

Şeflere Dikkat

İşyerinde şefler patrona yaranmak için her yola başvuruyorlar. İşçilerin yanına gelince işçilerin yanındaymış gibi davranıyorlar. Patronun yanına gidince de işçileri patrona “*şu çalışıyor, bu çalışmıyor*” diyerek yalalak yapıyorlar. Bizler bu gibi şeflere karşı uyanık ve dikkatli olmalıyız.

Bir İşçi

Fabrikalardan mektuplar



Ne Sorun Ararsan Var

Çalıştığım işyerinde 80 kişi çalışıyor. İşler yetişmediği zaman dışardan taşeron olarak günlük 30 YTL'ye işçi getiriyorlar. Sigortasız çalışıyoruz. Geçen ay zam ayıydı.

Kanunlara göre haftalık çalışma saati 45 saat iken biz bazen 55-60 saate kadar çalışıyoruz. Üç aydır ücretlerimiz içerde hiçbir açıklama yapılmıyor. Mesai ücretleri ödenmiyor. Biz sorduğumuzda ise bir şeyler söyleyip geçiştiriyorlar. Müdür ise işin çıkmadığından yakınıyor. Haftada 60 saat çalışıyoruz, mesailerde cabası, bir işçi bu saatler içerisinde bir dakika bile boş kalmıyor. İş çok, çalışma saati uzun, sigorta yok, mesai parası yok, ücretler ödenmiyor.

Patron örgütsüz ve birlik olmadığımızdan yararlanarak bizleri köle niyetine kullanıyor. Oysa örgütlü ve birlik olmuş olsaydık, patron yeni evlenen oğluna villa alamayacak, bizde hakkımızı alabilecektik. Daha fazla, sömürülmemek, ezilmemek, baskı altında kalmamak için işçilerin birleşmesi şarttır.

Bir İşçi

Kreş Yasal Hakkımızdır

Çalıştığım fabrikada 500'e yakın kadın işçi çalışıyor. Kadın işçilerin genel sorunu çocuklarının bakımı. Bakacak kimselerinin olmaması bazen kadın işçilerin işten ayrılmasına neden oluyor. Bu sorun beraberinde geçim sıkıntısını da arttırıyor. Bakıcı bulup aldıkları ücretlerinin yarısını veriyorlar. Bebeklerin en çok hastalanmalarının nedeni anne sütünden mahrum kalmalarıdır.

Fabrikada bir söylenti dolaştı "kreş için imza toplanacak" diye. Evet diyenlerin sayısı yüzü geçti. İdare öğrendiğinde tepki gösterdi. Buna kimlerin öncülük ettiğini öğrenmeye çalıştılar. Şefler kesinlikle imza atmayın diye

işçilere baskı yaptılar. Evet yasal olarak böyle bir hakkımızın olmasına rağmen patronlar buna izin vermiyorlar. Bu yasal hakkımızı bile ancak örgütlü mücadeleyle kazanabiliriz.

Bir İşçi

Metal

İşçilerin Derdi Büyük Derbi

22 Mart'ta Galatasaray-Fenerbahçe arasındaki Türkiye Kupası eleme maçı vardı. Bu maç için büyük derbi deniliyordu. Maç bir hafta öncesinde fabrikadaki işçiler arasında konuşulmaya başlandı. Konuşmalarda genel skor tahminlerinde bulundular ve bazen işi iddialaşmaya kadar götürdüler. Maç günü iş dönüşü serviste bir işçi yanında oturan arkadaşına "maçı nerede izleyeceksin?" diye sordu. O da "3 YTL'ye kahvede izleyeceğim" dedi. Bunun üzerine bir arkadaşımız "bir maçı izlemek için 3 YTL vermeye değer mi? İzlemeden de olur" diye bir çıkış yaptı. Diğer arkadaşımız da "bu maç kaçır mı? Bu maç için 3 YTL değil 30 YTL bile veririm. Ben maç izlerken bütün sıkıntılarımın uzaklaşıyorum, stres atıyorum" dedi.

Maça olan ilgi bu boyuta varmış durumda. Tabii ki bu ilgi kendiliğinden oluşmuyor. Maçtan haftalar önce yorumlar başlıyor. Bütün spor programları bu maçtan bahsediyor, yorumcular arasında ateşli tartışmalar oluyor, gazeteler hep bu maçtan bahsediyor. Futbol çok büyük bir rant kapısıdır. Buradan rant sağlayanlar kaz gelecek yerden tavuk esirgemiyorlar. Bu kampanyalarla futbol toplumsal bir sorunmuş gibi gösterilerek, toplumsal sorunların üstünü örtmeye çalışıyorlar. İşçilerin sınıf bilincini bulandırmaya çalışıyorlar. Sınıf bilinci olmayan

işçilerin üzerinde muazzam başarı sağlayabiliyorlar.

Biz işçi sınıfı olarak kapitalistlerin bu gibi uygulamalarına karşı uyanık olmalıyız. Futbol maçı izleyerek sıkıntılarımızdan kurtulamayız. Sıkıntılardan uzak mutlu bir yaşam sürmek istiyorsak, bu sıkıntıların nedeni olan sömürücü düzeni yok etmeliyiz.

Bir İşçi

Eski Yeni İşçi Ayrımına Son

Patron yoğun siparişlerinden dolayı işçi alımı yaptı. Hatta form dolduran işçileri arayıp çağırdılar. İşçiler iki aylık deneme süresi içinde yoğun olan siparişleri bitirdikten sonra on işçiyi işten çıkarttı. İşçiler seslerini çıkarmasın diye 15 günlük ihbar tazminatları verildi.

Çalışan işçilerde "sıranın bizlere geleceği" düşüncesiyle tedirginlik içindeler. Ayrıca işyerinde eski işçiler ile yeni işçiler arasında iletişim kopukluğu var. Çünkü patron yeni giren işçilere eski işçilerden daha fazla ücret vererek işçileri bölmeye çalışıyor. Bundan rahatsızlık duyan eski işçiler yeni işçileri yadırgıyorlar. Aslında bu yeni işçilerin suçu değil. Bu patronun işçileri bölmek için izlediği bir politikadır. Bizler eski yeni ayrımına son vermez isek patronun ekmeğine yağ süreriz. İşten atılmalarda da patron keyfi davranmaya devam eder.

Patronlar esnek çalışmadan dolayı, işleri olduğu zaman işçileri çağırıp çalıştırıyor. İş azaldığı zaman ise keyfi bir şekilde işçilere kapıyı gösteriyor. Bu davranışı da yeni iş yasasına dayanarak yapıyor. İşçiler arasında ayırım yapmadan, bugünün yeni olan işçileri yarının eski işçileri olacağından dolayı bir an önce bu ayırmadan vazgeçmeliyiz. Esas bizleri işsiz bırakan yeni işçiler değil, patrandur. Bizler patrona karşı bilinçli bir şekilde örgütlenmeliyiz. O zaman patron bu kadar keyfi davranamaz.

Bir İşçi

Fabrikalardan mektuplar

Otomotiv Sektöründe Patron Para Kazanmıyormuş!

Merhaba. Otomotiv sektöründe çalışan bir işçiyim. İşyerimizde araba tamiri ve bakımı yapılıyor. 50 kişi civarında çalışıyoruz. İşyerimizde sigorta var ama ücretler çok düşük. Bizimle aynı işi yapan fakat başka şirketlerde çalışan işçiler 800-900 YTL civarında ücret alırken bizde en fazla maaş alan 500-600 YTL civarında. Ben ise asgari ücret alıyorum.

İşyerimizde sendika yok. Daha önce sendikalaşma girişiminde bulunmuş fakat işveren farkına varmış ve sendikayı getirmeye çalışanları işten çıkartmış. İşimiz çok yorucu. Ara sıra iş kazaları da oluyor. O yüzden işveren özel sigorta da yaptırdı.

İşyerinde işçiler arasında birlik yok. İşçiler adeta birbirinin gözünü oymak için fırsat kolluyor. Sınıf bilinci yerleşmemiş durumda ve işyerinde sağ- sol ayrımı var. MHP kökenliler ve sol görüşlü işçiler bir araya gelip kendi sorunlarını çözme çabası gösteremiyorlar.

Daha önceleri erzak veriyorlardı, kaldırdılar. Yemekler çok kötü. Evli olup, çoluk çocuğu olan arkadaşlar geçinmekte çok zorluk çekiyorlar. Senede 2 hafta iznimiz var. Bizim servisi aslında para kazanmak için açmamışlar, öyle diyorlar. Sürekli zarar ettiklerini söylüyorlar. İşveren çok zengin. Kendi araçlarını tamir ediyor. Dışarıya servis pek yok. İşyerinde her altı ayda bir sayım oluyor ve her sayım esnasında da "yine zarar ettik" deyip duruyorlar.

2 yıldır bu firmada çalışıyorum. 2 yıldır zarar ettiğini söyleyen bu firma sanırım biz işçileri aptal zannediyor. Zarar eden işveren 50 tane işçiye maaş ödeyebilir mi? İşyerinde işçiler arasındaki diyalogu geliştirmek gerekiyor onun için çabalar sarf ediyoruz. Siyasal düşüncelerimizi bir yana bırakıp

sınıf bilinciyle hareket ederek sorunlarımızı çözmek, sendikalaşma çabasını yeniden başlatmak gerekiyor. Bunlar için ise karşılıklı güven ve birlik gerekli bu birlikteliği sağlama çabasındayız.

Bir İşçi

Üç Hafta Açlığa Mahkûm Edildik

Çalıştığım firma metal işkolunda yaklaşık 60 kişi çalışıyor. Kablo üretiliyor. Robot makinelerin sayısı fazla olduğu için işçi sayısı az. Ürettiğimiz malların sayısını robot başındakiler bile hesaplayamıyor. Patron son beş yıl içerisinde yeni fabrika kurdu ve 3 trilyon tutarında yeni makineler getirdi.

Fabrika yeni inşa edildi. Ama patron yıllarca işçileri sömürerek bu hale geldi. Sıkıntı yaşadıkları dönemlerde, yalanlara başvuruyorlar. Hammadde sorunu yaşanıyor bahanesiyle işçilerin çoğunluğunu ücretsiz izne çıkarırlar ve bir hafta dediler. Ama hammadde üç hafta gelmedi, dolayısıyla üç haftalık izne çıkarılmış olduk. Yani üç hafta açlığı mahkûm edilmiş olduk.

Sözde gelmeyen hammaddenin sebebi fazla stoklar olabilir. Zaten ücretlerimiz düşük bir de hammadde yok gerekçesiyle üç hafta açlığa maruz bırakılıyor. Patron keyfi davranıyor. Fabrikada birlik olsaydık patron bizi bu kadar sömüremeyecek ve üç hafta gibi uzun bir zaman aç bırakamayacaktı. İzinler ücretli olmalı. Birlik ve beraberliği tüm fabrikalara yayabilirsek hiçbir patron hiçbir işçiyi sömüremez.

Bir İşçi

Hizmet-Kargo

"Filler ve Çimen"

Zam döneminde yönetim birbirine girdi. Farklı şirketlerin

birleşmesinden oluşan bir yönetim biçimi var. Bizim çalıştığımız şirket üç kardeşin (patron) olduğu bir birleşendir. Bunlar yeri geldiğinde bizlere ayrı oldukları görüntüsü vermeye çalışıyorlar, ama son olay hiç de öyle olmadığını kanıtlıyor.

Kendi aralarındaki uyuşmazlıktan kaynaklanan bir nedenden dolayı bizim patron ayrılıp kendine yeni bir firma kurmaya karar verdi. Bize hiçbir şey sorulmuyor, danışılmıyor. Yani bizim ne olacağımız belli değil. Bizde toplantı talep ettik. Patron bize "yönetimle anlaşamadık, biz ayrılıyor, sizin haklarınız ve çalışmalarımız aynen devam edecek" dedi. Bir arkadaşımız şaşkınlığını belirterek "patronun işten çıkmasını yeni görüyorum" dedi.

Daha sonra, yani 2 hafta sonra duyduk ki patronlar anlaşmışlar, ayrılmıyorlar. Her şey yolundaymış. Biz işçiler şaşkınlık içindeydik. Çünkü patronların sorunları direk bizlere yansıdı. Zam zamanına denk geldiği için ocak zammını almamız gerekiyordu, alamadık. Sordüğümüzda da yönetim sorunları çözümlensin zamlara bakılacakmış.

Yani aynen "Filler ve Çimen"ler filmindeki gibi. Filler (patronlar) tepiniyor, biz çimenler (işçiler) eziliyoruz. Bizler birlik olup örgütlenmezsek haklarımıza karşı çok oyunlar oynanacak ve biz yokmuşuz gibi davranacaklar. Haklarımızı almamızın tek yolu örgütlenmekten geçiyor.

Bir İşçi

Gençlik ve işçiler geçici çalışmaya ve sömürüye karşı birleşin:
CPE ve CNE yürürlükten kaldırılıncaya kadar genel greve!

UIB-DE FRANSA SEKSİYONU GSI'NIN 3 NO'LU DEKLERASYONU

29 Mayıs 2005'ten 18 Mart 2006'ya: sınıf mücadelesi sandıktan sokağa indi!

DÜNYA

Gençliğin ve emekçilerin 20 yılı aşkın bir süreden beri devam eden yoksulluğa ve güvencesiz çalışmaya, sosyal haklardaki gerilemelere karşı öfkesi, bütün ülkede patlamak üzere. Sınıf mücadelesi keskin bir dönemece girdi. Bu öfke, çalışma hakkını tasfiye eden ve geçici ve güvencesiz çalışmayı yaygınlaştıran CPE (İlk İş Sözleşmesi) ve CNE (Yeni İş Sözleşmesi) yasaları biçiminde somutlaşmakta. 20 yılı aşkın bir süreden beri kapitalist Avrupa'da sosyal kazanımların yok edilmesine karşı, 29 Mayıs'ta işçilerin ve halkın AB anayasasını reddettiği başkaldırısı sandıktaydı; bugünkü başkaldırış ise sokakta somutlaşıyor.

Bir milyon öğrenci ve emekçi 7 Martta sokaktaydı; 16 Mart Perşembe günü 500 binden fazla liseli öğrenci sokaktaydı; kitle 18 Martta emekçilerle birleşti ve tüm ülkede 1,5 milyon kişiyi kortejinde topladı. CPE karşıtı seferberlikler, hiçbir şeyin karşısında duramayacağı gerçek bir dipten gelen dalga etkisi yarattı. Ve özellikle acımasız polis baskısı, tüm gençliğe "demokrasinin" gerçek yüzünü gösterdi: gençlik kendi kaderini ellerine almak istediğinde ona saldıran devletin şiddeti.

Okulların tatil olması engelini rağmen, fakülteler birbiri ardına boykota başladı. Rennes-II gibi bazı okullar 6 haftadan fazla dayandılar. Gösteri ve yürüyüşler her yerde kitleselleşmiş durumda. Talep ve sloganların açıklığı ("CPE geri çekilsin! CPE/CNE ve 'Fırsat Eşitliği

Yasası' yürürlükten kaldırılınsın!") **gençliğin ve emekçilerin sonuna kadar birlik içerisinde gideceklerini** de anlatıyordu. Sendika bürokrasisinin kortejleri bölme isteğine rağmen (iki ayrı güne bölünmeyi savunarak), ortak çıkarların savunulmasına çalışanların ve öğrencilerin, bugünün emekçileri ile yarının emekçilerinin arasında birlik oluştu. **"Öğrenciler, emekçiler: herkes güvencesiz, hep birlikte mücadeleye!"** gösterilerde



yaygınlaşan taleplerin başında gelmekte.

"Genç" çıracılık+diploma indirimi+stajlar+CPE+CNE: yaşam boyu güvencesiz emek

Gençlik ve emekçiler, kazanılmış haklarını korumak ve yaşam boyu sürecek güvencesiz çalışma koşullarına HAYIR demek için ayağa kalktılar. Bir avuç sermayedarın yararına, toplumun büyük çoğunluğunu yoksulluğa iten kapitalist toplumun gereksiz israfının faturasını ödemeyi reddediyorlar. Kırık dökük okul sıralarında geçen 14 yılın ardından, öğrencilerin, bir yüzyıl geriye itilerek fabrikada

bedava "çırak" haline getirilmesi; çıkışsız staj; ücretsiz çalışma veya düşük ücret, nedensiz ve kıdemsiz işten kovulma genelleşiyor (çalışanın CPE uyarınca 2 yıl boyunca güvencesiz çalışması, utanmazca "işe uyum sağlama" gerekçesiyle kutsanıyor): **tüm bu güvencesiz çalışma politikaları, burjuvazinin tüm araçlarıyla emek maliyetini düşürerek kâr oranlarını arttırması amacına yönelik.** Emekçilerin güvenceli bir sözleşme, insani bir ücreti, uygun iş koşullarına yönelik her sosyal kazanımı, **patron kârlarının önündeki engellerdir.** CNE ve CPE ile birlikte iş yasasındaki hakların geriye alınması, işçi ve gençlik karşıtı politikaların kilit noktasını oluşturmaktadır.

Gençler için iş güvencesini 26 yaş sonrasına bırakan CNE ve CPE, ve bu yasalarla birlikte gündeme getirilen sefil staj koşulları, **güvencesizliği yaşam boyu kılacak olan girişimlerdir.** Eğitim düzeyinin hiçbir önemi kalmamaktadır, zira getirilen reform önlemleri güvencesizliği meslek sahiplerine de yaygınlaştırmaktadır. Diplomaların ulusal ölçekteki geçerliliği yok edilerek, toplu sözleşme ve iş yasalarında elde edilmiş haklar ortadan kaldırılmaktadır.. Emek piyasasına iş gücünü satan bir genç için artık iş güvencesi kalmayacak, diploma işe yaramaz bir kağıt parçasına dönüşecektir.

Devamı 16. sayfada

Şimdi ve yasa yürürlükten kaldırılana değin, genel greve!

Seferberliklerin yaygınlığı ve belirleyiciliği sendikal bürokrasi ve “sol” partiler içerisinde paniğe yol açtı. 29 Mayıs’ta sınıfın oy sandığındaki yanıtıyla sarsılan düzen bugün şaşkına dönmüş durumda. Sınıf mücadelesinin rüzgarına hazırlıksız yakalanmış durumdadır: evet bu kez gençlik ve emekçiler oy sandığından da memnun değiller!

Mevcut aygıtları çatlatan kitle hareketinden korkan **sendika yönetimleri, mücadeleyi engellemek ve De Villein’e kaçış noktası yaratmak için tüm olanakları kullanmaya yöneliyorlar.** 18 Mart’taki gösterilerin ertesi gününde, kitleler mücadeleyi sonuna değin sürdürmek istemesine karşın genel grevi 48 saat ertelemek gibi umutsuz bir son çabaya girerek kitle mücadelesini durdurmaya yöneldiler, farklı grev günleri saptayarak kitleleri bölmeye çalıştılar. Hükümeti kolayca devirebilecek güçteki seferberliğin baskısı altındaki sendika bürokrasisi gençlerin ve emekçi iktidarının düşmanlarına, Chirac ve onun hükümetine alarm zillerinin çalmakta olduğu uyarısında bulunmakta.

“Sol” partiler, sokağın gücünden ürkerken, Villepin’i ve can çekişen kurumları korumak için çözümler aramaya girişiyorlar. Komünist Marie-Georges Buffet için, Villepin’in gözden kaçırdığı şey “uzlaşmanın erdemi”dir: oysa, yeni iş yasasındaki değişiklikleri hemen dayatmak yerine gençlerle ve işçi sınıfıyla pazarlığa girişmeliymiş! Sosyalist Holland’a göre ise, CPE 2007 yılına ertelenmeliymiş! **Burjuvazi ve temsilcileri için, “sükuneti” sağlamak, 2007’ye hazırlık yapmak ve durgunluk içerisinde aynı politikaları sürdürmek başarıdır. Onların anlamadıkları şey, gençliğin ve emekçilerin bu yasaları tümüyle reddettikleridir.**

Ne var ki, seferberliklerin de gösterdiği gibi gençler ve emekçiler sınıf çıkarlarını sonuna kadar korumak için özgüçleriyle mücadele etmeye kararlıdılar. **Bugün, emekçilerin elde etmiş oldukları toplumsal kazanımları koruyabilmenin, bu doğrultuda zaferi kazanabilmenin yolu, derhal “fırsat eşitliği yasası” ve CNE yürürlükten kaldırılana değin sürece genel grevi örgütlemektir! Tek bir güç halinde bu yasaya vurmak için mücadeleler birleştirilmeli ve Paris’te ulusal bir gösteri düzenlenmelidir.**

GENÇLİK, EMEKÇİLER: “FIRSAT EŞİTLİĞİ YASASI” VE CNE YÜRÜRLÜKTEN KALDIRILANA DEĞİN GENEL GREVE!

PARİS’TE BİRLEŞİK BİR GÖSTERİ DÜZENLENSİN!

İŞ VE TOPLU SÖZLEŞME YASALARINI SAVUNALIM!

CHIRAC, VILLEPİN İSTİFA!

EMEKÇİLER İÇİN, EMEKÇİLER TARAFINDAN YÖNETİLEN BİR EMEKÇİ HÜKÜMETİ!

20 Mart 2006, Paris

Groupe Socialist Internationalist (Enternasyonalist Sosyalist Grup)

ÜİB-DE Fransa seksiyonu

